

IN MEMORIAM**Dr. Alexandar Nagy**

1944. – 2015.



Dr. Aleksandar Nagy rođen je 12. kolovoza 1944. godine u Osijeku. Odrastao je u Gornjem gradu, u kući na uglu Podgoračke i Našičke ulice. U Osijeku je završio osnovnu i srednju školu, te 1964. upisao Medicinski fakultet u Novom Sadu i diplomirao u lipnju 1971.

godine. Zaposlio se u osječkoj bolnici 1973. godine. Želio je i dobio kirurgiju, kao i njegovi susjedi iz kvarta i škole. Jedan za drugim došli su na Odjel za kirurgiju nedaleko poznat po željeznoj disciplini i hijerarhiji. Imao je od koga učiti. Specijalistički ispit položio je 1979. godine te cijeli radni vijek proveo na Odjelu za traumatologiju u Osijeku.

Domovinski rat zatekao ga je u Osijeku – u naponu kirurške snage, u pedesetim godinama života. Godine 1991. i 1992. provodi na liniji fronte u osječkoj bolnici. Budući da su kirurgija i rat kao sestra i brat, odlično se snalazi u novim okolnostima, kao i cijela njegova generacija. Smrivanjem rata u Osijeku, s najboljim sinovima našeg grada odlazi braniti svoj narod u Bosnu, pa sa Specijalnom policijom na Velebit i u Dubrovnik. Prestankom rata, vraća se svojoj kirurgiji. U rujnu 2001. postaje pročelnik Odjela za traumatologiju Klinike za kirurgiju, sve do mirovine 2010. godine.

Umro je tijekom prijepodneva u srijedu 14. siječnja, naglo i neočekivano. Lijepo za njega koji odlazi, a teško za nas koji ostajemo i koji smo ga voljeli.

Imao je puno nadimaka: Saša, Coco, Cobra, Nagi, Nađika, Crveni Oblak i Poglavica – kako su ga zvali današnji klinci na Klinici za kirurgiju. Malo je velikih kirurga koji su umjeli prenijeti svoje znanje na mlađe liječnike. Vodio nam je drhtave ruke, dok ne bismo skupili dovoljno utakmica i veselio se svakom našem napretku. Odgojio je generacije današnjih općih kirurga i traumatologa, te svih trenutno aktivnih ortopeda u KBC-u Osijek. Imao je najviše asistencija od svih iz svoje generacije, nama mlađima.

Nagyu je kirurgija bila način života, a ne posao; zanat, a ne nauka. Bio je tvrd, temperamentan, odlučan. Govorili

su da ima kratki fitilj. Ne, on fitilja uopće nije imao. Pucao je lako. Hladio se brzo, zbog svog velikog i dobrog srca. Nikome nije zlo pamtio. Prema svim pacijentima bio je jednak – pošten i iskren. Kreao se pravocrtno, bez kompromisa i često je to skupo plaćao. Kada bi odlučio podvući crtu, crta je bila podvučena. Pušio je po dvije kutije cigareta dnevno. Prije dvadeset godina odlučio je prestati pušiti. Više nikada nije zapalio. Cijelu knjigu mogli bismo napisati o anegdotama iz njegova života. Život je živio punom snagom.

*Nije volio pozdravljanja i rastanke. Tako je i otisao.
Dok smo mi živi, živjet će i sjećanje na njega.*

Sahranjen je na Aninom groblju u Osijeku nedaleko od svoje rodne kuće, u svom kvartu, u svom voljenom gradu koji je njemu dao sve i kojem je on sve dao.

*Počivao u miru.
Nagy, volimo te.*

*Dr. Krešimir Čandrić
KBC Osijek*